

Luku 1 Seisoin kotini läheisen korkean sillan kaiteella. Katselin tyyntä joen pintaa kymmenen metrin korkeudesta. Minun oli tarkoitus hypätä. Minun oli tarkoitus lopettaa elämäni. Olin saanut edellisenä iltana viestin. Lapussa luki, että isäni oli enkeli. Siinä kerrottiin myös, että jos hyppäisin Willowsin kaupungin korkeimmalta sillalta pääsisin asumaan Engeliin. Puolienkelten kaupunkiin. Homma vaikutti huijaukselta, mutta minulla ei ollut ongelmia elämäni lopettamisen kanssa. Olin ollut masentunut niin kauan kuin muistin. Siksi en välittänyt oliko viesti aito vai feikki. Kun hyppäisin sillalta alas pääsisin joko Engeliin tai sitten tämä kurja elämäni päättyisi. Joka tapauksessa tämä ikuinen tuskani loppuisi. Olin tavallaan onnellinen, että joku lähetti lapun minulle. Nyt minulla oli syy hypätä. Olin harkinnut sitä jo monta kertaa aikaisemminkin, mutta en ollut saanut sitä aikaiseksi. En ollut ikinä tavannut oikeaa isääni. Äitini oli kertonut vain, että hän oli paha ihminen. Häneen ei kannattanut tuhlata ajatustakaan. Ja minä uskoin häntä. Olihan hän häipynyt jo ennen minun syntymääni. Äidilläni ei ollut edes kuvia hänestä, eikä hän ikinä kertonut hänen nimeä. Mutta uskoinko isäni olevan enkeli? En tiedä. En oikein tiennyt mitä ajatella viestistä. Olin pitänyt itseäni ateistina koko elämäni. Jos oli olemassa Jumala, miksi maailmassa oli niin paljon vääryyttä? Mutta se, että en ollut nähnyt isääni ei ollut ainoa syy miksi olin masentunut. Äitini poikaystävät eivät olleet ikinä mitenkään mukavia, ja koulussakin minä olin aina se luokan hiljainen tyttö. Helppo maalitaulu kiusaajille. Äitini oli aina sanonut, että en saisi lyödä takaisin. Ja minä tottelin häntä. En halunnut vajota yhtä alas kuin kiusaajani. Kun valmistuin koulusta elämäni muuttui astetta paremmaksi. En joutunut enää kohtaamaan kiusaajiani, mutta vahinko oli jo tehty. Masennus oli kiinnittänyt juuret syvälle sisimpääni ja niitä ei edes kirurgi pystyisi leikkaamaan irti. Minua pidettiin outona sillä en ollut kiinnostunut elokuvista tai muodista. Minä haaveilin maailman rauhasta ja tavallisesta poikaystävästä jonka kanssa asuisin jossain maalla kaukana Willowsista. Kaukana kaupungin vilinästä. Olin jo pienestä pitäen sanonut äidilleni, että synnyin väärälle vuosisadalle. Minusta tuntui, että en kuulunut kaupunkiin mihin synnyin. En edes tähän maahan. Olin asunut koko elämäni Willowsissa. Kotini oli lähellä siltaa miltä meinasin hypätä alas. Kotona äitini luuli, että lähdin pikaiselle kävelylenkille. Todellisuudessa en luultavasti palaisi enää ikinä kotiin. Elämässäni oli vain yksi ihminen josta välitin, ja se oli äitini. Hän oli luultavasti ainoa joka jäisi minua kaipaamaan. Kukaan muu ei edes huomaisi minun kadonneen. Kun siinä kaiteella seisoessani katselin horisonttiin näin vain tumman pilvisen taivaan ja vesisadetta, joka lähenei siltaa. Näin kauempana veden tippuvan viistosti tuulen mukana. Pian olisin märkä. Mutta se ei haitannut. Pian hyppäisin kuolemaan. Ajatus siitä helpotti oloani. Ei enää ongelmia. Ei enää huolia ja murheita. Sitten taivas aukeni. Edessäni tumma pilvinen taivas repesi ja pilveen tuli reikä. Sieltä loisti auringon valoa kasvoilleni. Valo lämmitti mukavasti kylmässä tuulessa. Nautin elämäni viimeisistä tuntemuksista. Mutta sitten aloin miettimään, että oliko se viesti isältäni? Toivottiko hän minut tervetulleeksi Engeliin? En ollut ikinä nähnyt sellaista ilmiötä. Ja se pieni valon kaistale mikä pilvien välistä tuli osui juuri minuun. Sillä hetkellä aloin uskomaan mitä lapussa luki. Isäni todella oli enkeli ja minä puolienkeli. Katsoin vielä kerran alas joen pintaan ja vedin syvään henkeä. Sitten minä hyppäsin. Pudotus tuntui vatsanpohjassa ikävältä, mutta minua ei pelottanut. Olin ajatellut kuolemaa jo pienestä työstä lähtien. Olin tehnyt rauhan sen asian kanssa, että ihmiset syntyivät, elivät ja sitten kuolivat. Enemmän minua jännitti kuin pelotti. Toivoin, että olin oikeassa ja pian heräisin Engelistä. En edes huutanut tai kiljunut. Tipuin hiljaa kuin kivi jokeen. Kun lopulta osuin jalat edellä veteen pudotus lakkasi ja seisoin tukevasti kiinteällä maalla. Katsoin alas ja näin seisovani vedessä. Veden raja oli melkein polveni korkeudella. Jalkani tuntuivat siitä huolimatta kuivilta. Nostin katseeni ja katselin ympärilleni. Olin tupsahtanut suihkulähteeseen, jonka jokaisessa kulmassa oli enkeliä esittävä

valkoinen patsas. Yhdellä patsaalla oli vauva sylissä, toisella kädessään miekka. Kolmannella kilpi ja viimeisellä iso vasara. Äkillinen ympäristön kirkastuminen häikäisi hetken ja jouduin siristelemään silmiäni. Lähdin kävelemään suihkulähteen reunaa kohti ja näin joka puolella vain valkoista marmoria. Tiet olivat valkoisia ja korkeat kerrostalot vähän matkan päässä olivat myös valkoista marmoria. Niissä oli paljon suuria ikkunoita ja ne näyttivät suurilta lasikaapeilta. Kun hyppäsin suihkulähteen reunan yli kävelytielle menin suoraan edessäni olevalle kaiteelle. Suustani päästy joku huokauksen ja naurahduksen sekoitus. Kaiteen toisella puolella oli kymmenen metrin päässä alhaalla päin pilvipeite, joka jatkui joka suuntaan silmänkantamattomin. Aurinko paistoi korkealla taivaalla ja taivas oli kirkkaan vaalean sininen. Näköjään puolienkelten kaupunki oli pilvien yläpuolella. Pitäisi vain varoa, että ei putoaisi alas kuolemaan. En voinut kuin naurahtaa. Minä olin ollut oikeassa. Minä en kuulunut alas Willowsiin vaan tänne korkeuksiin Engeliin. Vihdoinkin sisälläni välähti toivon kipinä. Ehkä tämä paikka voisi olla koti. Oikea koti missä ei tarvinnut hävetä itseään sen takia, kun piti eri asioista kuin muut. Kuulin takanani linnun laulua. Käännyin ympäri ja näin yhden enkeli patsaan päällä valkoisen pienen linnun, jonka jalkaan oli sidottu pieni paperin palanen. Menin linnun luokse ja otin paperin varovasti käteeni. Lintu lähti samantien lentoon. "Hei Emma." Luki paperin yläkulmassa siistillä kiehkuraisella käsialalla. "Tervetuloa Engeliin. Puolienkelten kaupunkiin. Uuteen kotiin. Löydät asutosi talosta numero kolmekymmentäkolme. Kattohuoneisto numero viisikymmentä." Katsoin kerrostaloja päin ja niitä oli kymmeniä. Lapussa ei kerrottu tien nimeä. Siinä oli vain numeroita. Lähdin kävelemään taloja kohti liu'uttaen kättäni kaidetta pitkin. Ihailin pumpulimaisia pilviä alapuolella. Engelissä oli kaunista ja puhdasta. Ehkä liiankin puhdasta. Willowsin syrjäisemmät kadut olivat pimeitä ja haisevia. Täällä ilma haisi raikkaalta. En nähnyt missään yhtään autoa tai mitään muutakaan ilmaa saastuttavaa laitetta. Kun saavuin ensimmäisen talon kohdalle näin suuren kyltin missä oli numero yksi. Seuraavassa talossa oli numero kaksi. Tajusin, että jos vain kävelisin eteenpäin talojen numerot kasvoivat ja lopulta saapuisin talon kolmekymmentäkolme kohdalle. En tiennyt oliko kello paljon vai vähän, kun ihmisiä ei näkynyt kaduilla. Olivatko he vielä nukkumassa? Kun hyppäsin sillalta, ilta oli ollut laskeutumassa Willowsissa. Katselin ympäristöäni ihailen. Tämä voitti jopa haavekodin maalta. Olin tullut taivaaseen. Ei enää pahoja ihmisiä. Ehkä tämä paikka saisi masennuksenkin jossain vaiheessa pois. Nyt kun aloin asiaa ajatella kunnolla, tunsin jotain mitä en ollut ennen tuntenut. Oliko se iloa? Huomasin hymyileväni. Outoa. Kun saavuin uuden kotitaloni ovelle astuin innoissani sisään. Hissi oli keskellä valkoista käytävää ja matkustin sillä ylimpään kerrokseen. Kymmenennessä kerroksessa oli kattohuoneistot. Minun asuntoni oli talon nurkassa. Ovissa ei ollut nimiä vaan pelkät numerot. Kun astuin sisään kiinnitin heti huomiota tauluun eteisen seinällä. Siinä oli mustavalkoinen kuva ihmisistä jotka ylittivät tietä. Kahdella ihmisellä oli sateenvarjot jotka olivat kirkkaan keltaisia. Olin aina pitänyt tauluista ja kuvista mitkä olivat mustavalkoisia ja niissä oli yksi tai kaksi värikästä yksityiskohtaa. Minulla oli samanlainen taulu kotona Willowsissa huoneeni seinällä. Menin käytävän läpi olohuoneeseen ja siellä oli aivan yhtä kaunista kuin ulkonakin. Seinät olivat valkoiset ja huonekalut mustat. Sieltä löytyi kirjahylly ja nopeasti katsottuani sitä näin muutaman lempikirjani siellä. Televisiota ei ollut, mikä oli pieni pettymys. Kaiuttimet sieltä kuitenkin löytyi. Voisin nauttia sentään musiikista. Menin parvekkeelle mikä ei ollutkaan parveke vaan kattoterassi. Minusta tuntui, että olisin voinut itkeä ilosta. Mikä minua vaivasi? Olin kuin toinen ihminen. Ehkä ne masennuksen juuret alkoivat hellittämään otettaan. Terassilla oli kolme auringonotto tuolia ja pöytä. Pöydällä oli pieni kaktus. Aurinko paistoi suoraan terassille juuri sopivan lämpöisenä. Tämä kaikki alkoi tuntumaan liian hyvältä ollakseen totta. Pieni epäily alkoi nostaa nokkaansa mieleni perukoilla. Voiko näin

täydellistä paikkaa olla olemassa? Olinko minä unessa? Menin vessaan tarkoituksena kastella naamani kylmällä vedellä, jos vaikka heräisin kun sen tekisin. Vessassa oli peilikaappi ja kun katsoin peilistä itseäni olin varma, että olin unessa. Peilistä katsoi takaisin minä, mutta hieman erilaisena. Ympärilläni näkyi keltaista hehkua. Näytin normaalia kauniimmaalta, mutta en silti miltään mallilta. Mustat varjot silmiäni alla olivat kadonneet. Ihmettelin miksi ympärilläni oli hehkua. Mitä se tarkoitti? Katselin hetken itseäni peilistä puoliksi ihailen ja puoliksi peloissani. Seuraavat kaksi päivää vietin yksin sisällä uudessa kodissani. Ensimmäisenä tajusin, että Engelissä paistoi aurinko ympäri vuorokauden, mikä oli sekä hyvä, että huono juttu. Hyvä se oli siksi, että pimeys yleensä vain masensi minua lisää. Huono juttu siksi, että minulla oli muutenkin vaikeuksia pitää unirytmieni kohillaan. Terassilta näki Engelin keskuspuistoon. Se oli suuri ja siellä oli paljon liikettä ympäri vuorokauden. Jos en ollut hulluksi tullut siellä oli myös petoeläimiä. Kerran olin näkevinäni leijonan kävelevän puskan taakse. Puiston toisella puolella oli suuri metsä ja keskellä puistoa pieni kukkula minkä päällä oli valtava puu. Kun kaksi päivää oli vierähtänyt ja aloin olla hieman tylsistynyt päätin lähteä puistoon. Siellä käveli ihmisiä silloin tällöin ja päätin, että eläimet siellä olivat kesyjä. Kun kävelin kadulla ja vastaan tuli muutama minun ikäinen nuori huomasin heidänkin ympärillä keltaista hehkua. En kuitenkaan kehannut pysäyttää heitä ja kysyä, että mitä hehku tarkoitti. Ehkä jokainen puolienkeli hehkui keltaista valoa. Saavuin valkoiselta marmoritieltä pienemmälle hiekkatielle puiston reunassa. Aloin kuulemaan linnun laulua puiden latvoista. Päätin käydä katsomassa suurta puuta. Huomasin myös, että Engelissä oli vain nuoria aikuisia. En nähnyt yhtäkään yli kolmekymppistä tai alle kahdeksantoista vuotiasta. Kävelin hieman hermostuneena kahden tiikerin ohitse ja saavuin suuren puun luokse. Se oli omenapuu minkä omenat näyttivät todella mehukkailta. Ne olivat tummanpunaisia ja suuria. Petyin kuitenkin, kun näin puun vieressä kyltin missä kiellettiin syömästä omenia. Näin puun oksalla korkeuksissa oravan. Yritin tehdä naksuttelu ääntä ja kutsua sitä luokseni, mutta tuloksetta. Eläimet puistossa olivat kesyjä mutta eivät seurallisia. Ne muistuttivat hiukan minua itseäni. Olin aina ollut hiljainen ja kiltti. En ollut väkivaltainen edes silloin kun päätäni käytettiin vessanpöntössä. Kävin istumaan pienen kukkulan reunalle puun eteen. Vilkaisin vielä kerran oravaa. "Kukas sinä olet?" Joku oli hiipinyt viereeni ja kysyi. En voinut kuin kiljahtaa ja nolostuin samantien. Läpsäytin käteni suuni päälle. Käänsin katseeni vasemmalle puolelleni ja vieressäni seisoi vihreätukkainen punkkari. "E-Emma." Sanoin hieman änkyttäen. "Sinä se vain kerroit." Punkkari sanoi ja hymyili vinosti. "Eikö sulla oo yhtään itsesuojeluvaistoja." Hän lisäsi ja istuutui yhä hymyillen viereeni. "Ei kai." Sanoin hiljaa. "Onko sulla useinkin tapana hiipiä ja säikäyttää toiset hengiltä?" "Heh." Punkkari naurahti. "Aina silloin tällöin." Hän sanoi ja tutkaili minua vihreillä silmillään. Sitten huomasin, että tämä puolienkeli oli erilainen kuin muut. Kaikki tähän mennessä näkemäni puolienkelit olivat hehkuneet keltaista. Punkkari hehkui punaista. "Olet uusi täällä?" Hän sanoi kysyvästi. "Kyllä." "Milloin tulit Engeliin?" Punkkari kysyi ja nojasi maahan toisella kyynerpäällään maaten rennosti maassa. "Kaksi päivää sitten." Vastasin. En ollut varma halusinko jutella punkkarin kanssa. Hän ei ollut antanut mitenkään mukavaa ensivaikutelmaa. Hän oli melkein säikäyttänyt minut hengiltä. "Miksi sinä hehkut punaista?" Kysyin. "Mitä tarkoitat?" "Sinun ympärilläsi on punaista hehkua. Meidän muiden ympärillä hehku on keltaista." Sanoin. "Ootko kenties syönyt noita omenoita?" Punkkari kysyi. "Mitä sinä tarkoitat?" "Näet halluja. Ei meidän kummankaan tai kenenkään muunkaan ympärillä ole hehkua." Punkkari sanoi. "Ai ei?" Kysyin hieman hämmentyneenä. Olinko tullut hulluksi? Näin hehkun punkkarin ympärillä koko ajan. "Ehkä se liittyy jotenkin sinun voimiin." Hän sanoi ja nousi istumaan ryhdikkäämmin. "Mihin voimiin?" Kysyin. Kukaan ei ollut kertonut minulle mitään voimista. Toisaalta en ollut puhunut vielä

kenenkään muun kuin punkkarin kanssa. "Jokainen puolienkeli perii enkeli vanhemmaltaan voiman tai kaksi." Hän sanoi nähdessään ihmettelevän ilmeeni. "Mikä sinun voimasi on?" "Ai minun? No. Minä olen luonnottoman ketterä. Miten muuten luulit, että pystyin hiipimään viereesi?" "Oletko tavannut enkelivanhempasi?" Kysyin ennen kuin ehdin sulkea suuni. Ei ollut minun tapaistani kysellä toisilta henkilökohtaisia asioita. En pitänyt siitä, kun minulta kyseltiin sellaisia ja ajattelin, että muutkaan tuskin pitivät siitä. "Kyllä." Punkkari vastasi ja näytti hetken synkältä. "Jos odotat lämmintä ja rakastavaa vanhempaa, tulet pettymään. Enkelit eivät välitä lapsistaan." Hän kertoi. "Mitä sinun enkelivanhempi pisti sinut tekemään, että pääsit tänne?" "Minun piti hypätä sillalta alas." Sanoin ja nyt kun sanoin sen ääneen se kuullosti aika karulta. "Entä sinun?" "Minun isäni käski minun vetää heroiniin yliannostuksen. Olin siihen kamaan koukussa. Mutta tänne kun tulin olin, kuin uudesti syntynyt. En joutunut edes vieroitusoireita kärsimään." Punkkari kertoi. "Silloin tällöin saatan napata tuosta puusta omenan." Hän sanoi ja nousi seisomaan. Sitten hän hyppäsi korkeammalle kuin ihmisen pitäisi olla mahdollista. Hän tarttui yhteen omenaan. "Hei! Niitä ei saa..." Lauseeni jäi kesken, kun punkkari putosi maahan sulavasti jaloilleen ja haukkasi jo omenasta palan. "...Syödä." Hetkeen ei tapahtunut mitään. Punkkari katsoi vihreillä silmillään minun sinisiin silmiini. Hän näytti tyneltä ja aloin jo ihmettelemään, että oliko omenoissa mitään ihmeellistä. Näytti siltä, että ne olivat vain tavallisia omenoita. Mutta sitten punkkarin pupillit laajenivat. Hän kaatui polvilleen maahan ja alkoi nauramaan hysteerisesti. Hän hakkasi toisella kädellään maata ja jatkoi vain nauramista. "Oletko kunnossa?" Kysyin hieman hätääntyneenä. En ollut ikinä nähnyt kenenkään nauravan sillä tavalla. Ilman minkään näköistä kontrollia. Sitten yhtä nopeasti kuin se oli alkanut se myös loppui. Punkkari lakkasi nauramasta ja ei enää hakannut maata. Hän nousi seisomaan. "Vittu mitkä tripit!" Hän huudahti. "Ikävä kyllä vaikutus lakkaa nopeasti." Minä käännyin ympäri ja lähdin kävelemään kotia kohti. En aikonut ystäväystyä narkkarin kanssa. Olin sietänyt äitini narsistisia ja päihderiippuvaisia poikaystäviä suurimman osan elämästäni. Olin hieman pettynyt. Kun tajusin tulleeni taivaaseen olin ehtinyt iloita sitä, että ei tarvinnut enää kohdata pahoja ihmisiä. Olin ollut selvästi väärässä. "Vai oletko?" Kuului hiljainen ääni päässäni. Ehkä punkkari jonka nimeä en edes tiedä, ei ollut paha ihminen. Ehkä hän halusi pitää vain hauskaa. Ravistelin päätäni. Ei. Hän saisi pitää hauskaa ilman minua. Punkkari oli sanonut, että muut eivät näe hehkuja muiden ympärillä ja se hieman huolestutti minua. Löysin asuntoni lipastosta Engelin kaupungin kartan ja tutkin sitä. Löysin kartalta huvipuiston, kirjaston ja uimahallin. Päätelin, että jos tahtoisin tietää lisää hehkusta minun kannattaisi mennä ensimmäisenä kirjastoon. En jäänyt tuhmaamaan enempää aikaa vaan lähdin sinne päin. Matkalla näin taas vain keltaisena hehkuja puolienkeleitä. Minua häiritsi, kun en tiennyt miksi punkkari oli hehkunut punaisena. Tai edes, että miksi minä ylipäättään näin hehkuja. Kirjasto oli pieni vanha talo. Seisoin sen etuoven kiviportailla hieman pettyneenä. Odotin valtavaa rakennusta mistä löytyisi tuhansia kirjoja. Sen sijaan löysin talon mikä näytti siltä, että voisi romahtaa jos tuuli siihen koskisi. Talon seinät olivat vaalean kellertävät ja maali halkeili. Kävelin kiviportaat ylös ja astuin kirjastoon. Silloin suuni loksautti auki. En ollut uskoa silmiäni. Kirjasto oli sisältä päin ainakin kahden jääkiekkohallin kokoinen. Siellä oli satoja pitkiä kirjahyllyjä ja olin varma, että sinne voisi ihan hyvin eksyä. Nyt minua hiukan kadutti, että toivoin kirjaston olevan suuri. Mutta tämä paikka ei ollut suuri. Se oli valtava. Siellä oli niin paljon kirjoja, että sieltä ei ikinä löytäisi etsimäänsä ellei tiennyt tarkalleen missä mikäkin kirja oli. Helpotuksekseni huomasin edessäni tiskin. Sen toisella puolella istui blondi kaunis nainen. Hän näytti olevan lähempänä kolmeakymppiä kuin kahtakymppiä. "Mitä saisi olla?" Hän kysyi. Hänen silmälasinsa suurensivat hänen silmiään hiukan. "Taidat olla uusi täällä." Hän totesi. "Tiedän. Minä olin aivan

yhtä ällistynyt kun astuin tänne sisään ensimmäisen kerran." "Joo. Tota. Öö. Tahtoisin lukea lisää enkeleistä ja heidän jälkeläisistä." Sanoin vieläkin hämmästyneenä. "Ja mielelläni sellainen kirja mikä käsittelee myös puolienkelten voimia." Kirjastonhoitaja näytti hetken mielteliäältä. Sitten hänen ilmeensä kirkastui. "Tiedän juuri oikean kirjan!" Hän sanoi hieman kovempaa kuin oli tarpeen ja lähti kävelemään kohti hyllyjen sokkeloa. Minä jäin yksin. Olin vieläkin hieman varuillani. Kaikki oli liian täydellistä. Naputtelin tiskiä sormellani samalla kun odottelin kirjastonhoitajaa. Katsoin kirjaston kattoa ja se oli korkealla. Minua alkoi hieman huippaamaan ja laskin katseeni alas. "Me tapaamme jälleen!" Joku sanoi takanani. Pomppasin ja kiljahdin taas säikähdyksestä. Kirosin ääneen. Kun käännyn ympäri näin vihreä hiuksisen punkkarin. Kirosin uudestaan. "Mitä sinä haluat?" Kysyin närkästyneenä. "Tahdon olla ystäväsi." Punkkari vastasi. "No. Jos kerran haluat olla ystävänä eikö ole aika kertoa nimesi?" "Leo." Punkkari vastasi. "Okei Leo. Turha edes yrittää. Minä en osallistu kemuihisi." Sanoin ja käänsin hänelle selkäni. "No älä nyt." Punkkari sanoi ja esitti loukkaantunutta. "Kyllä sinä vielä minulle lämpenet. Ja kyllä minä tiedän, että sinä tarvitset ystävän." "En minä..." "Ole yksinäinen?" Leo puhui päälleni. "Älä yritä. Sinä olet yksinäinen. Kaikki meistä oli yksinäisiä ennen kuin tulimme tänne." Pelastukseksi kirjastonhoitaja saapui takaisin hymyillen. "Tuossa ole hyvä." Hän ojensi paksun kirjan käteeni. Kirjan kannessa oli valkoinen enkeli jonka takana loisti aurinko. "Kiitos." Sanoin ja sitten huomasin kirjastonhoitajan ilmeen. Hänen ilme oli halveksuvampi kuin äitini poikaystävien ilmeet kun he katsoivat minua. Ehdin jo säikähtää, että minä sanoin jotain sopimatonta. Sitten tajusin, että hän katsoi Leota. "Mitä sinä täällä teet? Eikö sinun pitänyt mennä isäsi luokse?" Kirjastonhoitaja sanoi kylmällä äänellä. Se iloinen kirjastonhoitaja oli kadonnut jonnekin ja tilalle oli ilmestynyt jäinen ja hyytävä nainen. "Päätin tulla takaisin." Leo sanoi ja katsoi murhaavalla katseella kirjastonhoitajaa. "Täällä on paljon hausempaa." Hän lisäsi. Mulkaisi vielä kerran nyt melkein pelottavan näköistä kirjastonhoitajaa ja kääntyi sitten kannoillaan. "Sinuna pysyisin hänestä kaukana." Kirjastonhoitaja sanoi minulle hieman ystävällisemmin. "Hän tietää pelkkiä ongelmia." Sitten hän hävisi taas kirjahyllyjen väliin. Minä toljotin hänen perään suu auki. Selvästikkään he eivät pitäneet toisistaan. Lähdin kävelemään uuden paksun kirjan kanssa takaisin kotiini. Matkalla en voinut kuin miettiä mitä Leo oli sanonut. "Kaikki meistä oli yksinäisiä ennen kuin tulimme tänne." Minun oli vaikea uskoa sitä, sillä jokainen puolienkeli jonka näin näytti iloiselta. Mutta sitten toisaalta taas minäkin tunsin itseni iloisemmaksi kuin ikinä ennen. Mietin, että olinko todella iloinen vieläkään. Toki tunsin iloa, mutta oliko se vain uuden kodin alku huumaa? Minulla oli nyt uusi hyvä koti, mutta ei ketään jonka kanssa jakaa Engelin ilot. En edes huomannut kun olin jo talon kolmekymmentäkolme rappukäytävän oven edessä. Pian olin asuntoni oven takana ja kun avasin sen, näin lattialla vihreän kortin. Se näytti ala-aste ikäisen tekemältä syntymäpäiväkortilta. Otin sen käteeni ja menin suorinta tietä terassille. Sitten luin kortissa olevan tekstin auringon valossa. "Toivotamme sinut tervetulleeksi joka kuukautiseen, uusien puolienkelten tervetuliais juhliin. Olit sitten uusi Engelissä, tai sitten vanha veteraani, olet tervetullut. Juhlat pidetään Engelin keskuspuistossa ylihuomenna kello seitsemältä illalla." Tekstiä oli vaikea lukea, sillä kuka ikinä kortin olikin tehnyt, hänellä oli kamala käsiala. "Ps. Tuokaa omat juomat!" Luku 2 Seuraavat kaksi päivää minä luin kirjastosta lainaamaani kirjaa ja välillä hermoilin tulevia juhlia. Vaihdoin joka toinen tunti mieltäni. Välillä olin innoissani menossa juhliin ja välillä olin ahdistunut ja peloissani. Muutaman kerran tein jo päätöksen, että jätän juhlat väliin. Silloin aloin lukemaan kirjaa ja rauhoituin. Lukeminen oli aina auttanut minua jos stressasin jotain asiaa ja tuntemattomien tapaaminen oli asia mitä minä stressasin. Kirjassa kerrottiin, että joskus tuhansia vuosia sitten enkelit ja ihmiset asuivat molemmat maan päällä.

He elivät keskenään rauhassa. He eivät kuitenkaan saaneet tehdä lapsia keskenään. Enkelien ja ihmisten jälkeläiset olivat liian voimakkaita, ja heillä molemmilla oli oma paikkansa. Enkelit olivat vahvoja ja rikkaita, ja ihmiset köyhiä ja heikkoja. Mutta jossain vaiheessa ihmiset muuttuivat kateellisiksi. Enkelit olivat kuolemattomia ja ihmiset kuolevaisia. Syttyi sota. Ihmisiä oli niin paljon, että he saivat hädettyä jopa kuolemattomat ja voimakkaat enkelit pois maan päältä. Sen jälkeen maan päällä ei ole nähty yhtäkään enkeliä ja enkelit alkoivat hävitä ihmisten muistista pikkuhiljaa. Nyt heistä tiedettiin vain sen verran, mitä uskonnon tunneilla opetettiin. Karkottamisen jälkeen enkelit asuivat taivaassa. Jossain vaiheessa enkelit saivat luvan tehdä lapsia ihmisten kanssa. Ihmiset olivat aina olleet itsetuhoinen laji. He sotivat ja tappoivat toisiaan kuin raivotautiset eläimet. Puolienkeleitä alettiin tehdä, jotta maailmassa nähtäisiin vielä jossain vaiheessa rauha. He olivat melkein kuolemattomia, mutta voivat silti kuolla. He lakkasivat vanhenemasta vähän yli kaksikymmentä vuotiaina. He perivät enkelivanhemmiltaan voimia minkä avulla he palauttaisivat maan pinnalle rauhan. Mutta sitä milloin puolienkelit lähetettäisiin palauttamaan rauha maan päälle, ei tiedetty. Kirjassa ei mainittu kuin yhden enkelin nimi. Lucifer. Ilmeisesti enkelit eivät kertoneet nimiään edes lapsilleen. Ainut keino tunnistaa joku puoliveljeksi tai siskoksi oli se, jos heillä oli samat perityt voimat. Ja sekin saattoi olla vaikeaa, sillä monilla enkeleillä oli samankaltaisia voimia. Kirjassa kerrottiin, että Lucifer pakotettiin vartioimaan helvettiä samoihin aikoihin, kun enkelit häädettiin maan pinnalta. Hän oli ainut jolla oli kyky hallita kuolleita, joten hänet laitettiin vahtimaan heitä. Jotkut sanoivat sitä rangaistukseksi ja jotkut vain huonoksi tuuriksi. Maailman ainoa sisäänkäynti helvettiin löytyi Willowsista. Kirjassa ei kuitenkaan kerrottu asiasta tarkemmin. Luultavasti, jotta puolienkelit eivät yrittäisi mennä sinne. Etsin kirjasta luvun missä käsiteltiin puolienkelten voimia. Sieltä löytyi kaikkea mahdollista tulen ohjailemisesta esineiden liikuttelemiseen. Mielen ohjailemisesta ruumiin ohjailemiseen, mutta ei mitään hehkusta. Tutkin sivuja monia kertoja aina vain tarkemmin, mutta en löytänyt mitään edes asiaan vihjaavaa. Minua alkoi toden teolla häiritsemään. Miksi minä näin hehkua muissa? Toivoin, että olisin perinyt jonkun mielenkiintoisemman kyvyn. Kuten vaikka veden ohjailemisen. Lopulta, kun oli aika lähteä juhliin suljin kirjan ja laitoin sen terassin pöydälle väärinpäin jotta löytäisin myöhemmin saman aukeaman mihin olin jäänyt. Kello näytti olevan kuusi, mutta päätin siitä huolimatta mennä jo puistoon. Minä vihasin sitä jos joku oli sovitusta tapaamisesta minuutinkin myöhässä. Minä menin paikalle mielummin etuajassa. Laitoin päälleni aivan tavalliset vaatteet. Mustat farkut ja vihreän t-paidan. Olin hermona ja katselin itseäni vessan peilistä. "Ihan rauhassa. He ovat aivan tavallisia nuoria." Sanoin mantrana. Toivoin, että juhlissa olisi hieman Leota normaalimpia nuoria. Tuntui kuitenkin pahalta ajatella sillä tavalla hänestä. Kirjastonhoitaja oli katsonut häntä murhaavasti aikaisemmin, ja en voinut kuin ihmetellä, että miksi. Olin hakenut Engelin torilta itselleni mehua. Kortissa luki, että jokaisen pitäisi tuoda omat juomansa. Oletin siis, että siellä nautittaisiin alkoholi juomia. Siihen minä en ruvennut. Olin katsellut puolet elämästäni äitini sairaita juoppo poikaystäviä. Tiesin mitä alkoholi pisti jotkut ihmiset tekemään ja se ei ollut kaunista katseltavaa. Ehdin jo miettiä, että tulisiko Leo paikalle. Mutta sitten ravistelin päätäni. Toivoin, että hän ei tulisi juhliin vaikka hän varmasti olisikin juhlien päätähti. Hän vaikutti riehakkaalta juhlijalta. Ulkona kävely helpotti hieman jännittyneitä hermojani. Aurinko loisti tapansa mukaan korkealla pilvettömällä taivaalla. Minä olin ostanut torilta myös aurinkolasit. Neon vihreät. Tai oikeastaan minä hain ne torilta. Engelissä ei käytetty rahaa. Täällä sai ruuat ja kaiken muunkin tarpeellisen ilmaiseksi. Engelin torilta löytyi kaikkea, mitä ihminen tai tässä tapauksessa puolienkeli voisi ikinä toivoa. Mietin välillä huvittuneena, että jos pudottaisin kiven kävelykadun kaiteen yli, menisikö se pilvipieiteen läpi ja putoaisiko se Willowsin kaduille.

Kävelin taas parin tiikerin ohitse ja saavuin suuren omenapuun juurelle. Taas näin korkeuksissa oravan tapittavan minua tummilla silmillään. Tällä kertaa en edes yrittänyt kutsua sitä luokseni. Katselin suuria mehukkaita huumaavia omenoita. Muistin Leon naurukohtauksen liiankin hyvin. Istuuduin puun viereen ja laskin mehupulloni viereeni. Vilkaisin asunnostani löytynyttä rannekelloa ja kello oli kaksikymmentä yli kuusi. Minulla oli paljon aikaa valmistautua henkisesti tapaamaan muita puolienkeleitä. Täyttelin ajan kuluksi sudokuja. Olin tehnyt niitä jo vuosia aina silloin kun meinasi ahdistaa. Se oli samalla tavalla terapeutista niin kuin lukeminenkin. Niiden avulla pystyin unohtamaan melkein kaiken negatiivisen, mutta vain väliaikaisesti. Masennus ja ahdistus palasivat aina takaisin kuin bumerangi. Minuutit kuluivat ja kun kello näytti varttia vaille seitsemän kuulin ensimmäisten puolienkelten ääniä. Laitoin sudoku kirjan ja mustekynän reppuuni. Katsoin äänien suuntaan ja näin kuinka mutkan takaa käveli ensimmäisenä vaaleanpunaiseen lyhyeseen mekkoon ja pinkkiin paitaan pukeutunut nuori blondi nainen. Hän näytti cheerleaderilta. Hänen vieressä käveli pitkä ja hoikka akne naamainen nuori mies jolla oli tukka sekaisin. Hänestä tuli mieleen kouluajoilta hiljaiset, mutta fikset kiltit pojat jotka saivat kokeista vain kympejä. He molemmat hehkuivat keltaisena kuin aurinko. Heidän takana käveli kolmen äijän porukka joista heistäkin jokainen hehkui keltaisena. Yhdellä heistä oli kaljakoppa mukana. Kun näin sen, en voinut kuin irvistää. Koppaa kantava nuori mies näytti urheilijalta. Hän oli komea, lihaksikas ja itsevarman näköinen. Hänen kaksi kaveria olivat kuin hänen vastakohtia. Lyhyempi kahdesta näytti riutuneelta. Hänellä oli vanhan näköiset kuluneet vaatteet ja tummat varjot silmien alla. Hän näytti hieman surulliselta ja todella väsyneeltä. Viimeinen puolienkeli oli pukeutunut siistiin mustaan pukuun. Hänellä oli siisti vaalea keskijakausta. Hän näytti tulevan rikkaasta perheestä. Vaikka ei siitä Engelissä olisi mitään hyötyä. Täällä ei käytetty rahaa. "Moi. Taidat olla uusi täällä?" Cheerleaderin näköinen nuori nainen sanoi iloisena, kun koko porukka käveli siihen eteeni. Cheerleader kätteli kanssani. "Minun nimeni on Caroline." Hän sanoi ja istuutui viereeni. "Tämä tässä on Will, mutta älä saa mitään ajatuksia. Hän on minun." Caroline sanoi ja tarttui pitkää ja hoikkaa akne naamaista nuorta miestä kädestä ja veti hänet maahan siihen vierelleen. He asettuivat istumaan sylikkään. Urheilijan näköinen nuori mies käveli myös puun juurelle ja laski kaljakopan nojaamaan puuta vasten. Hän ei edes vilkaissut minua päin. Hän kääntyi samantien kahta kaveriaan kohti ja otti taskustaan footbagin. Kaverukset alkoivat potkimaan palloa toisilleen. Surullisen näköinen nuori mies potki palloa laiskasti. Hänen liikkeet olivat hitaammat kuin kahden kaverinsa. "Milloin tulit tänne?" Caroline kysyi, ja minulla oli epämukava olo. Olin aina ollut todella epäsosiaalinen varsinkin tuntemattomien kanssa. Nyt edessäni oli kokonainen lauma uusia ihmisiä. Tunsin kuinka ajatukseni alkoivat sekoittua toisiinsa ja taistelin ahdistusta vastaan. "Neljä päivää sitten." Vastasin epämukavan ujosti. Tiedostin sen itsekkin ja se häiritsi. Otin nopean huikan mehua pullostani. "Älä meitä pelkää." Will sanoi ja hymyili. "Meitä parempaa seuraa saat etsiä." "Okei." Sanoin ja naurahdin hermostuneesti. "Nimeni on Emma." "Hei Emma." Caroline sanoi. "Joko tiedät mitä voimia sinulla on?" Hän kysyi ja hänestä näki, että hän oli vilpittömästi mukava. Hän vaikutti sellaiselta joka tuli toimeen kaikkien kanssa. Toisin kuin kaikkien elokuvien ja sarjojen cheerleaderit jotka vain esittivät mukavaa taka ajatuksena selkään puukotus. "En." Valehtelin. En halunnut kertoa kenellekkään, että minä näin muissa hehkua mitä muut eivät nähneet. Saman tien olisin voinut sanoa, että olin hullu. Karkottaisin heidät varmasti ympäriltäni. Vaikka en tuntenutkaan heitä, tahdoin edes yrittää olla heidän kaveri. Olin ajatellut paljon sitä, että olinko onnellinen. Toki tulini taivaaseen, mutta minulla ei ollut ketään jonka kanssa jakaisin Engelin ilot. Halusin tietää minkälaista olisi jos olisi ystäviä. "Älä välitä." Will sanoi. "Minultakin meni pari kuukautta löytää oma voimani." "Mitä sinä pystyt

tekemään?" Kysyin ja katsoin nopeasti kaveruksia jotka potkivat vieläkin palloa. He kaikki näyttivät onnellisilta. Paitsi rähjäinen ja väsyneen näköinen nuori mies. Minun oli vaikea kuvitella heidät maan pinnalle masentuneina. Oliko Leo valehdellut sanoessaan, että kaikki meistä oli ollut masentuneita ennen tänne tuloa? "Minä ymmärrän miten asiat toimivat." Will sanoi. "Tiedän. Kuullostaa säälittävältä. Ensimmäisenä kahtena kuukautena täällä en ollut teknologian lähellä ollenkaan. Sitten kun sain ensimmäisen tehtäväni Willowsissa, huomasin, että pystyin ymmärtämään koneita ja ihmisiä paremmin kuin ennen." "Millä tehtävällä?" Kysyin. "Meidän enkelivanhemmat saattavat välillä lähettää meidät maan pinnalle tekemään jonkinlaisen tehtävän. Yleensä pitää hakea jostain jotain ja viedä toiseen paikkaan. Ei mitään sen mielenkiintoisempaa." Will kertoi. "Entä sinä?" Kysyin Carolinelta. "Minkälaisia voimia sinulla on?" "Minä olen aina ollut kiinnostunut liikunnasta. Etenkin cheerleadauksesta. Olen aina ollut todella ketterä. Mutta tänne kun tulin huomasin olevani jotain paljon parempaa kuin vain ketterä. Huomasin olevani akrobaattien kuningatar." Hän sanoi vitsaillen ja levitti käsiään teatraalisesti levälleen. Silloin jotain osui poskeeni. Kiljahdin ja näin footbagin tippuvan viereeni. "Oho sori." Urheilijan näköinen nuori mies sanoi ja käveli viereeni. Sitten hän ojensi kätensä palloa kohti ja en voinut olla huomaamatta hänen valtavaa hauista mikä oli melkein naamani edessä. Päätelin, että hänen voimansa oli esineiden liikuttelu, sillä pallo vieressäni kohosi ilmaan ja lensi hänen käteen. Kuulin vierestäni kikatusta, ja kun katsoin Carolinea punastuin. Hän oli huomannut tuijotukseni. "Ikävä tuottaa pettymys, mutta Mike on homo." Hän sanoi ja ei selvästikkään pystynyt lopettamaan kikatustaan. Minä punastuin entisestään. "Kuulitko Mike?" Will huusi kaverilleen jonka hauista olin hetki sitten tuijottanut. "Mitä?" Hän kysyi ja nappasi footbagin ilmasta käteen sen jälkeen kun rikkaan näköinen nuori mies potkaisi sen häntä päin. Hän kääntyi katsomaan Williä. "Sä oot kuulemma homo." Will sanoi ja vinkkasi Mikelle silmää. Hän naurahti. "Ainahan te voitte sitä haaveilla." Hän sanoi ja potkaisi pallon takaisin kaverilleen. Tunsin kuinka naamaani kuumotti. Olin varmasti yhtä punainen kuin omenat puussa yläpuolellamme. "Relaa vähän." Caroline sanoi kun sai vihdoin lopetettua kikatuksen. "Olisit nähnyt ilmeesi. Minä laskin vain leikkiä." Hän sanoi. Pelastukseksi paikalle saapui juuri silloin pieni kokoinen tyttö. Hän ei voinut olla kahdeksaatoista vanhempi. Hän käveli meidän luokse hieman kasaan painautuneena kuin toivoisi olevansa näkymätön. Hänellä oli oliivinvruskea iho ja keskipitkät kiharat tummat hiukset. Ensimmäiseksi huomasin hänen hehkuvan punaisena. Samalla tavalla niin kuin Leo hehkui. "Hei." Tyttö sanoi heiveröisesti ja istuutui meidän viereen. "Hei." Caroline ja Will sanoivat yhteen ääneen. Sitten Mike käveli kaljakopalle ja otti sieltä tölkin. Hän katsoi minua kysyvästi kaljatölkki kädessään ja minä pudistin päätäni. Vilautin mehupulloani, ja Will huomasi sen. "Isäpuolesiko?" Hän kysyi hiljaa hieman vakavempana kuin hetki sitten. Katsoin häntä ihmeissäni. Mistä hän sen tiesi? "Minä ymmärrän miten asiat toimivat." Hän sanoi ymmärtäväinen ilme kasvoillaan. "Mukaanlukien ihmiset." Hän lisäsi, ja katsoin häntä nyökäten. "Mikä sinun nimesi on?" Caroline kysyi juuri paikalle tulleelta tytöltä. "Sophia." Hän vastasi hiiren hiljaa. "Milloin tulit Engeliin?" Will kysyi häneltä. "Toissapäivänä." Sophia vastasi. Minua häiritsi vieläkin mitä hehku tarkoitti. Olin nyt nähnyt kaksi punaisena hehkuvaa puolienkeliä. Liittyikö se jotenkin heidän vanhempisiin? Ehkä Leolla ja Sophialla oli sama enkelivanhempi? En keksinyt parempaakaan selitystä. Minusta tuntui, että tiedottomuus ajaisi minut vielä joku päivä hulluksi. Ellen sitten nähnyt hehkua juuri sen takia, että olin tullut hulluksi. "Ota sinäkin ihan rauhassa." Caroline sanoi Sophialle. "Te olette Emman kanssa molemmat uusia ja olen varma, että me tulemme keskenämme hyvin toimeen." Sophia nyökkäsi ja näytti rentoutuvan hiukan. "Ei mene kauaa, kun te jo huomaatte, että on lupa hymyillä ja pitää hauskaa." Will sanoi ja avasi

kaljatölkin. Hän imaisi tölkin suulta kuohuavat vaahdot suuhunsa ennen kuin ne valuivat Carolinen vaatteille. Sitten hän otti pitkän kulauksen. "Kuinka monta uutta puolienkeliä tänne tulee yleensä kuukaudessa?" Kysyin. Muistelin, että kortissa luki, että tämä tervetuliaisjuhla oli joka kuukautinen. "Viidestä kymmeneen." Caroline kertoi. "Uusia taloja ilmestyy tänne sitä mukaa, kun asukkaitakin tulee lisää." Silloin kuulin vasemmalta tutun äänen. "Hei hei hei!" Leo sanoi kovaan ääneen kävellessään meitä päin. "Missä minun kutsuni on?" Hän sanoi ja näytti huojuvan. En ollut varma esittikö hän vai oliko hän oikeasti loukkaantunut. Sitten näin Carolinen ja Willin ilmeet. Ne muistuttivat pelottavan paljon kirjastonhoitajan ilmettä, kun hän oli nähnyt Leon kirjastossa. "Mitä sinä täällä teet?" Caroline kysyi. "Et ole tervetullut tänne!" Will sanoi kovaan ääneen ja nousi seisomaan. Mike ja hänen kaksi kaveria jotka potkivat footbaggiä lopettivat ja tulivat seisomaan Willin vierelle. "Painu vittuun!" Sanoi Mike joka näytti muitakin vihaisemmalta. "Äläs nyt." Leo sanoi punaisena hehkuvana. "Tämä on yleinen paikka. Ette te voi minua pois täältä heittää." "Haluatko todella kokeilla?" Mike sanoi ja näytti siltä, että valmistautui tappeluun. Huomasin Leon kädessä viinapullon ja se selitti miksi hän huojui. "Mene kotiin." Sanoin kohottaen ääneni kuuluvaksi. "Sinä olet kännissä." "Hiljaa narttu!" Leo huudahti ja mulkaisi minua. "Sinä olet ollut täällä mitä? Muutaman päivän ja alat käskyttämään minua!" "Älä puhu hänelle tuohon sävyyn!" Caroline puolusti minua. Katsoin häntä hieman yllättyneenä. Kukaan ei ollut ikinä ennen puolustanut minua. "Kuten Will sanoi äsken, et ole tervetullut tänne!" Rähjäisen näköinen nuori mies sanoi. "Älä nyt Luke. Vieläkö näet niitä unia?" Leo kysyi ja hymyili ilkeästi. "Niitä missä kaupunki on tulossa?" "Sillä ei ole mitään tekemistä tämän kanssa." Luke sanoi. "Minä en ole tappanut ketään vaikka en saakkaan nukuttua kunnolla. Ja ne unet ovat vain unia." Sydämmeni pomppasi kurkkuun. "Oletko sinä tappanut jonkun?" Kysymys valui suustani. Leo heilautti viinapulloa minua kohti. Näin, että siellä oli enää vain tilkka viinaa jäljellä. "Älä sinä puutu tähän!" Hän sanoi minulle silmiään siristäen. "Kenet sinä tapoit?" Kysyin järkyttyneenä. "Minun siskoni!" Mike sanoi täristen puoliksi surusta ja puoliksi raivoista. "Minä tein sen vain jotta moni muu pelastuisi." Leo sanoi. "Kysykää Lukelta hänen unista. Minä ja velipoikani näemme kamalia asioita." "Se ei oikeuta sinua tappamaan ketään!" Luke sanoi ja astui askelen lähemmäs Leota. "Kyllä. Me näemme kamalia asioita, mutta ne ovat vain unia. Sinä olet psykoottinen, kun luulet niitä enne uniksi!" "Sanoitko sinä minua juuri hulluksi?" Leo kysyi. Sitten hän valmistautui heittämään lasisen viinapullon. Hän tähtäsi sillä Lukea päin. "Sinä olet hullu!" Mike huusi, ja Leo käänsi katseensa häneen. Leo heitti pullon Mikeä kohti. Mike ojensi kätensä ja nappasi pullon näkymättömällä kädellä ilmasta kiinni. "Tuosta sinä maksat!" Mike huudahti raivosta sekaisin. Sitten hän heitti lasipullon Leota päin. Pullo osui keskelle Leon otsaa ja se meni rikki. Minä ja Sophia kiljaistiin yhteen ääneen. Leon otsaan jäi töröttämään suuri lasinsiru ja hän kaatui maahan. Siihen hänen alle alkoi muodostua verilammikko. Näin kuinka punainen hehku hänen ympärillä alkoi himmetä ja lopulta katosi. Siitä minä tiesin, että hän kuoli.